

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 122 (11/02) - 020611

arbetarmakt.com

Innehåll

- Kashmir: Indien och pakistan hotar med reaktionärt krig
- Fotbolls-VM: Barnarbete ökar profiterna
- Frankrike: Rösta på vänstern och organisera för att bekämpa den nya regeringen
- Göteborg: Ett år efteråt

Kashmir: Indien och pakistan hotar med reaktionärt krig

Hotet om ett fruktansvärt krig mellan Indien och Pakistan visar att George Bushs och Tony Blairs försök att efter den 11 september skapa ordning i världen har åstadkommit raka motsatsen. Hotet om ett katastrofalt krig mellan två av deras mest lojala och betydelsefulla allierade är inget som de vill ha, men det är en direkt konsekvens av imperialismens inverkan i regionen.

Atal Behari Vajpai, den hinduchauvinistiske premiärministern i Indien, och den pakistanske diktatorn Pervez Musharraf hotar halvkontinentens utblottade folk med omfattande lidande och utplåning - och hotar även med den första användningen av kärnvapen sedan 1945.

I båda de delade områdena Jammu och Kashmir har veckor av tung artillerield tvingat åtminstone 25 000 bybor att fly från gränsområdena och förorsakat ett okänt antal döda bland civilbefolkningen. En miljon soldater står mot varandra längs den så kallade kontrollinjen. Miljoner landminor har placerats ut längs gränsen.

Indiska krigsfartyg patrullerar infarterna till pakistanska vatten. Krigsflygplan, tanks och missilbatterier står beredda i vad som redan är Indiens största militära mobilisering någonsin.

Orsaken till detta enorma slöseri med ekonomiska och mänskliga resurser, och det blodiga kaos som ett krig kommer att medföra, ingår i USA-administrationens hela spelplan i dess "krig mot terrorismen".

Under de senaste tre åren har Vajpai öppnat Indien för USA:s och EU:s multinationella bolag och nyliberalismens destruktiva effekter. Konsekvenserna av detta börjar redan kännas av i form av arbetslöshet och nedmontering av statens service. Arbetarklassen och de fattiga i stad och på landsbygd drabbas hårdast. Därför drabbades Vajpais parti, det hinduchauvinistiska Bharatiya Janata Party (BJP), av svåra förluster i delstatsvalen nyligen.

Under tiden som oppositionen vuxit mot BJP:s politik för fria marknader, har de underblåst hatet mellan olika grupper. BJP berömmar sig av sin beslutsamhet att ge hinduer privilegier och att diskriminera andra religiösa grupper. BJP-militanter var direkt ansvariga för de blodiga upploppen i delstaten Gujarat nyligen där 900 människor, huvudsakligen muslimer, dödades.

Lägg till detta den enorma ökningen av spänningen i Indiens enda delstat med muslimsk majoritet - Kashmir, en stat som mot folkets vilja hålls kvar i den indiska federationen - då står hela omfattningen av det brännbara material som samlats i den nuvarande situationen klart.

Ett pärlband av imperialistiska politiker - från EU:s kommissionär för utrikes affärer Chris Patten

till den brittiske utrikesministern Jack Straw, och nu senast USA:s försvarsminister och "superhök" Donald Rumsfeld - har flugit till New Delhi och Islamabad för att be båda sidor att dra sig tillbaka från avgrunden och istället koncentrera sig på sina "plikter" i "kriget mot terrorismen".

Washington är extremt oroliga för att ett indisk-pakistanskt krig ska undergräva dess militära operationer i Afghanistan. Detta kan leda till ett återupplivande av motståndet från talibanerna och al-Qa'ida, och trasa sönder den kommande Loya Jirgan i Afghanistan, som är avsedd att godkänna den imperialistiska ockupationen av landet. Ett krig kan destabilisera hela regionen och hota USA:s ekonomiska inträngande i Indien och den långsamma plundringen av Centralasiens omfattande oljereserver under de kommande årtiondena.

Men detta krigshot visar återigen hur Washingtons monster undflyr sina herrars kontroll - precis som talibanerna och al-Qa'ida gjorde före dem och som Israel skulle kunna göra. Det är en passande påminnelse om att USA:s överväldigande militära och ekonomiska kraft upprepade gånger slår tillbaks på dem själva. Stater och "frihetskämpar" som skapats för att tjäna deras intressen blir "skurkar" eller "terrorister".

På den pakistanska sidan finns en lika reaktionär konstellation av krafter i verksamhet. Pervez Musharraf har inte mycket till demokratiska kreditiv. Han är en lakej i USA:s krig för att påtvinga Afghanistan sin vilja.

Men samtidigt har den pakistanska säkerhetstjänsten (ISI) fortsatt att inom Musharrafs militärregim underblåsa inskickandet av islamistiska jihad-krigare i det av Indien behärskade Kashmir. Sedan 1989 har jihadgrupper som Lakshar-e-Taiba och Harkat-al-Mujahideen angripit den indiska militären i ett krig som kostat åtminstone 30 000 människor livet.

Det finns inget tvivel om att lika mycket som majoriteten i Kashmir motsätter sig indiskt förtryck, välkomnar de inte heller Pakistans annekton eller en talibanliknande islamistisk regim. Den rörelse för självständighet som inleddes 1989 av Jammus och Kashmirs befrielsefront (JKLF) verkar för en sekulariserad stat som är oberoende av båda sina stora grannar.

Jihad-krigarna har faktiskt upprepade gånger angripit militanter och ledare i den kashmiriska rörelsen för självständighet. Den indiska arméns aktioner har också drabbat kashmirerna hårt.

Kravet på självbestämmande och - om det uttrycks fritt och demokratiskt - oberoende är ett progressivt krav som alla socialister måste stödja gentemot indiska och pakistanska krav. Inget av ländernas "religiösa" eller "historiska" anspråk kan tillåtas dominera över vad människorna i landet anser.

Ett krig mellan Pakistan och Indien skulle vara ett fullständigt reaktionärt krig på båda sidor. Det skulle inte vara ett krig för försvar av det kashmiriska folkets nationella rättigheter utan för bevarande eller utvidgning av territoriet i två stater som aldrig låtit det kashmiriska folket utöva någon form självbestämmande.

Arbetarna och bönderna i Indien och Pakistan måste mobilisera nu för att hindra sina härskande klasser från att inleda ett kriminellt krig som bara kommer att tjäna deras utsugares intressen. Men om ett krig inleds måste arbetarrörelsen använda varje medel för att se till att det slutar i störtandet av de härskande klasser som bara gett sina egna folk misär och utplåning.

Revolutionärer på båda sidor måste i händelse av krig resa parollerna:

Ner med Vajpai och Musharraf och deras militära och chauvinistiska regimer!

Frihet för Kashmir - ut med alla indiska och pakistanska trupper från Jammu och Kashmir!

Ut med alla imperialistiska trupper från Pakistan och Afghanistan!

Endast arbetarmakt i Indien och Pakistan kan lägga grunden för en socialistisk federation av alla stater i regionen.

Den akuta krisen för revolutionärt ledarskap över hela halvkontinenten visar det brännande behovet av en ny revolutionär international, som både kan samla krafter för ett program med klassoberoende och proletär internationalism och världen över mobilisera mot den allt mer globala kapitalismen, kort sagt, imperialismen - den verkliga orsaken till krig och elände.

Workers Power Global, London

Fotbolls-VM: Barnarbete ökar profiterna

Fotbolls-VM 2002 har börjat. Många människor kommer att äta, dricka och andas fotboll under de närmaste veckorna och de stora idrottsbolagen hoppas kamma hem vinsten.

Både Nike och Adidas har inlett en marknadsöffensiv i stor skala. Det är ett mediafantasteri för många miljoner. Adidas spenderar mer än 24 miljoner pund på turneringen, inklusive sponsring av 10 av de 32 lagen.

Nike satsar ännu mer. De har spenderat 50 miljoner pund för rätten till Elvis-sången A little less conversation och mixat den för en global tevekampanj värd över 90 miljoner pund. De har anställt de hetaste fotbollsstjärnorna - som inte kliar sig i baken för mindre än 10 000 pund - för att lyfta fram deras varor. I spetsen för kampanjen finns stjärnor som Arsenalns målgörare Henry, det brasilianska underbarnet Ronaldo och Eric Cantona.

Och de vänder sig mer än någonsin till ungdomar. Nike sponsrar en fotbollsmatch i Londons Millenniumdom för unga och lovande fotbollsspelare mellan 11 och 16 år. Du kan också bli den näste Michael Owen - om du har Nikes utrustning!

I hela Storbritannien kan man inte ta ett steg utan att se affischer, affischtavlor och neonskyltar som gör reklam för Nikes skorpion - "en symbol för stingande spel".

Nikes reklammaskineri säger att "före annonsen finns det alltid en produkt". Bakom glamour och reklamkampanjernas förfälskade värld finns det miljoner människor världen över som inte kommer att ha tid eller möjlighet att ens se världsmästerskapen, även om de är direkt knutna till Adidas och Nike.

Detta är de unga arbetare som arbetar åt företag som producerar sportartiklar, sådana som Nike och Adidas, över hela världen. De har ingen möjlighet att ägna sig åt sport; deras liv tyngs ner av slavarbete. Bakom det "stingande spelet" finns den stingande lönen.

I april 2002 publicerade den kristna industrikommittén i Hongkong en oberoende undersökning som avslöjade arbetsförhållandena i två fabriker i provinsen Guandong på det kinesiska fastlandet som framställer fotbollar åt Adidas.

Undersökningen uppdragade att det finns minimalt arbetarskydd för dessa arbetare. Det fanns brott mot lönevillkoren, arbetsdagar upp till 14 timmar, dåliga bostadsförhållanden och restriktioner av deras personliga frihet. De förhållanden som dessa arbetare tvingas arbeta under är olagliga men normala i regionen.

Fotbollar av hög kvalitet kräver, till skillnad från de flesta andra varor, under stor del av tillverkningen hög arbetsintensitet och att de sys för hand. Kemikalier och intensiv hetta används för att få fram verkligt läder och ändå får arbetarna inte skydds- och hälsoutrustning som behövs, vilket resulterar i att arbetare utsätts för arbetsskador och hälsoproblem. Mekaniska skador återfinns ofta på beskärningsavdelningen. Medicinsk vård finns ofta inte tillgänglig.

Det finns nu en ny term i kinesiskan - guolasi - med ursprung i provinsen Guandong och som har innebörden "död av överarbete". Unga arbetare, så unga som 19 år, faller plötsligt samman och dör efter att ha arbetat alltför många timmar, dag efter dag.

Barn som är så unga som 6 år används för att tillverka fotbollar för VM 2002. Forskare har på uppdrag av den globala kampanjen mot barnarbete funnit mer än 50 barn som arbetar upp till 14 timmar per dag för att framställa Fifa-märkta fotbollar i distriktet Sialkot och Sangla Hill i Pakistan. Barnen berättade för forskarna att de fick 13 rupier (cirka 2:50 kr) per boll och att de sydde i genomsnitt fyra till fem per dag. Fifa säljer officiellt märkta bollar på sin hemsida för 64 pund (cirka 900 kr).

"Jag har sytt fotbollar så länge jag kan minnas", sade Geeta, en ung flicka från Jalandhar i Punjab, som var cirka 12 år gammal. "Mina händer värker ständigt. Det känns som om de brinner. Det finns inget jag kan göra - jag måste hjälpa min äldre syster att klara av ordern."

Enligt industrins egna undersökningar är 20 procent av de bollar som förs till USA sydda av barn under 14 års ålder. De flesta barn tvingas att arbeta för att hjälpa sina familjer med att tjäna tillräckligt mycket pengar för att överleva. Att sy fotbollar blir ett hembaserat arbete med en mellanhand som uppträder på uppdrag av tillverkaren.

Fifa och internationella fackföreningar enades 1996 om en uppsättning regler för tillverkning av fotbollar som bär av Fifa auktoriserade varumärken. I en "anda av rent spel" erkände Fifa sitt eget och sina licensinnehavares ansvar för att garantera en etisk produktion av fotbollar och andra VM-tillbehör.

Dessa regler innefattar:

- en lön som går att leva på för alla arbetare
- ingen påtvingad övertid; maximalt 48 timmar i veckan
- åtminstone en av sju dagar ska vara ledig
- en säker och hygienisk arbetsmiljö
- rätt att tillhöra en oberoende fackförening
- inget barnarbete; betalning för deras utbildning.

Efter att barnarbete blev en stor skandal för Fifa 1998, sade man att Fifa skulle se till att barnarbete inte kom till användning i produkter som bär dess märke. Ändå har Fifa under de sex åren sedan överenskommelsen inte gjort något för att garantera att dessa bestämmelser efterlevs fast bestämmelserna innehöll föreskrifter om effektiv övervakning.

Adidas har, som "stolt" sponsor av VM, försvurit sig till att följa bestämmelserna. Nike har i årtal haft egna bestämmelser. Inget av företagen har gjort några allvarliga försök att se till att fabrikerna efterlever dem.

Aktivister världen över har utövat påtryckningar på Fifa och de nationella fotbollslagen att göra detta VM till det första internationella sportarrangemanget som är fritt från barnarbete och i överensstämmelse med rättvisa arbetsvillkor.

I Storbritannien har aktivister från No Sweat! fört ut protesterna på gatorna och namngivit och skandaliserat de multinationella företagen.

Vi kämpar för att bestämmelserna ska genomdrivas i fabriker världen över och att de övervakas av oberoende arbetarorganisationer. Vi kämpar för att bestämmelserna blir verklighet, inte bara en bluff som manipuleras av de multinationella bolagen. Vi kämpar för arbetarnas rättigheter: rätten till ett anständigt liv.

Workers Power Global, London

Frankrike: Rösta på vänstern och organisera för att bekämpa den nya regeringen

Franska väljare kommer att gå till röstlokalerna igen den 9 juni i första omgången av det val till parlamentet som kommer att avgöra vem som ska styra Frankrike under de närmaste fem åren. Den 5 maj vann den förre presidenten Jacques Chirac andra omgången av presidentvalet med 82 procent av rösterna tack vare en "republikansk front" som fick vänstern att samlas kring den korrumperade högerledaren för att hålla fascisten Jean-Marie Le Pen borta.

Första omgången i presidentvalet skapade en chockvåg genom Frankrike när Lionel Jospin, den socialistiske kandidaten och fransk premiärminister, misslyckades med att gå vidare till andra omgången efter att ha kommit trea efter Chirac - som bara vann 20 procent av rösterna - och Front Nationaux (FN) ledare Le Pen som fick nästan 17 procent.

De historiskt sett låga siffrorna för den reformistiska vänstern, socialistpartiet och kommunistpartiet (PCF), återspeglade i vilken utsträckning franska arbetare är helt desillusionerade över den politik som förts av "den pluralistiska vänsterns" regering, en regering som varit mer upptagen av att styra kapitalismen och få ihop bokföringen än att representera intressena hos de arbetare som placerade dem vid makten.

I kombination med den korruption som härjar i högerens partier och bristen - än så länge - på ett massalternativ som är rotat i arbetarområdena, innebär att Le Pens siffror - som inte var mycket högre än 1995 - fick en ny betydelse.

Chiracs seger har tillåtit honom att samla en regering och utforma ett program som syftar till att vinna röster från potentiella FN-väljare och - vilket är ännu viktigare - göra slut på splittringen mellan en disparat uppsättning inbördes stridande högerpartier som saknat sammanhållning och mål sedan mitten av 1990-talet.

Genom att tvinga alla gaullistiska partier att ställa upp bakom honom, fick han det nödvändiga mandatet för att omorganisera högern och lägga grunden för ett framtida enhetligt högerparti. Omfattningen av den kris som åstadkoms genom första omgången i presidentvalet har begränsat tyngden av avvikande röster inom högerlägret - den överväldigande majoriteten av högern har samlats kring Union pour une Majorité Présidentielle (UMP), Chiracs nya parti.

Den regering som utsetts av Chirac är en regering som hotar med krig mot arbetarklassen, invandrare och ungdomar. Utnämningen av en av industrins företrädare och medlemmen i arbetsgivarnas organisation (MEDEF) till ekonomiminister är en antydning om vad som väntar. I frånvaron av ett sammanhållet högeralternativ har MEDEF varit aktiva med att göra upp sina egna planer för omstrukturering av Frankrike till kapitalets förmån. Nu verkar det som om de har en politisk formation som är tillräckligt beslutsam för att omsätta sitt program i handling.

Planerna för att omedelbart sänka skatterna med 5 procent, till en kostnad av 2,7 miljarder euro, är framför allt en gåva till kapitalisterna - den rikaste procenten kommer att kamma hem upp till 30 procent av skattesänkningen, medan nedskärningar i offentlig service måste göras för att täcka bortfallet. En högermajoritet i juni kommer också att innebära ökad repression mot ungdomar i arbetarnas förorter.

UMP:s program mot kriminalitet är helt repressivt för att försöka slå två flugor i en smäll - vinna röster från FN genom att upprepa deras förenklade argument om "otrygghet" medan statens befogenheter att trakassera människor i arbetarområdena och i slutändan arbetarrörelsen ökar. En av de första saker som den nye inrikesministern gjorde var att åka igenom en förort till Paris och lova att få undan de huvudsakliga invandrade prostituerade som arbetar där.

Den reformistiska vänstern har skakats av resultatet i presidentvalet och har tvingats anta en något starkare anstrykning av vänster, men socialistpartiets program är tydligt en fortsättning av den politik som redan stått dem dyrt och som lett till en fortsatt försämring av arbetarnas förhållanden. Socialistpartiet kan inte vända extremhögerens framryckning i Frankrike. Deras förslag att höja minimilönen och höja låga löner innebär inte så mycket när de vägrar att tala om hårda fakta och tillfogar brasklappen att den ekonomiska tillväxtens storlek kommer att vara en avgörande faktor för varje sådan åtgärd. Socialistpartiet påstår sig å ena sidan vara mot en "fullständig" privatisering av offentlig service, å andra sidan är liberalisering av offentlig service avgjort med på dagordningen i form av den krypande privatisering som var en hörnpelare för Jospins regering.

PCF är knappast bättre, trots den retorik som utformats för att locka klassmedvetna arbetare. PCF:s viktigaste stridsrop rör sig kring att partiet är en "vänsterkraft" som i en framtida koalition kan ge arbetarna en röst genom att utöva påtryckningar på socialistpartiets majoritet.

I den senaste regeringen tog sig detta konkreta uttryck i en konsekvent vägran att bryta med den politik som fördes av Jospins regering, istället för att se till att 35-timmarsveckan infördes som en progressiv åtgärd för att förbättra arbetarnas villkor och bekämpa arbetslösheten. Den 35-timmarsvecka som infördes har haft mycket liten inverkan på arbetslösheten (den officiella arbetslösheten är 2,4 miljoner) och många arbetare har samma arbetsbörda att utföra på 35 timmar istället för 39 timmar. De jobb som skapats har för det mesta varit lågavlönade, temporära jobb.

Med tanke på att 4,5 miljoner människor fortfarande, efter 5 år med en vänsterregering, lever under fattigdomsgränsen (1 184 euro för ett par med två barn), så är det knappast förvånande att arbetarna avvisade den reformistiska vänstern i presidentvalet. Avvisandet antog en rad skilda former, beroende på klassmedvetandets nivå i olika delar av arbetarklassen.

En del arbetare avstod från att rösta och demonstrerade därmed desillusionen inför sina traditionella partier, andra röstade för nykomlingar - ett annat sätt att uttrycka samma stämning. De mest isolerade och marginaliserade delarna av klassen röstade för Le Pen, och illustrerade faran för spridning av rasistiska och reaktionära idéer i frånvaron av ett politiskt massalternativ för arbetarklassen.

Nästan 3 miljoner röstade emellertid för ett arbetaralternativ. Resultaten för Lutte Ouvrière (LO) och Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR) återspeglade en positiv politisk rörelse bort från socialistpartiet och PCF, en rörelse som visar på existensen av en opposition mot den barbariska kapitalismen som kan utgöra grunden för ett politiskt arbetaralternativ till högerreformismen. Tragedin är att potentialen för att omvandla detta ökade klassmedvetande till en sammanhängande och organiserad politisk kraft fram tills nu har hindrats av LO:s och LCR:s politik.

LO och LCR ställer upp mot varandra i de flesta valkretsar. Det har inte förekommit något verkligt försök att ha en gemensam kampanj. LCR föreslog i stort sett att dela upp landet, med en LO-kandidat i hälften av valkretsarna och en LCR-kandidat i den andra hälften.

En gemensam plattform övervägdes inte ens, för att inte tala om försök att involvera de miljoner människor som röstade för deras kandidater i april - antingen i formulerandet av en plattform eller i valet av kandidater. LO avböjde LCR:s erbjudande på sitt berömda sekteristiska sätt genom att använda LCR:s uppmaning till en röst på Chirac den 5 maj som en förevändning för att avbryta alla diskussioner.

De program som förs fram av LO och LCR är inte revolutionära program, utan vänsterreformistiska program som utformats för att passa medvetna arbetares reformistiska medvetande.

Även om de tar upp många av de brännande frågor som bekymrar arbetarna såsom arbetslöshet, låga löner, brist på anständiga bostäder, nedskärningar i sjukvård och rasistiska trakasserier från polisbrigader, försöker ingen av de två organisationerna att använda dessa frågor för att illustrera arbetarnas behov av att framtvinga sina egna lösningar på problemen genom att genomdriva arbetarkontroll på olika nivåer i samhället, ända fram till nödvändigheten av en arbetarr regering baserad på arbetarnas organisationer, för att expropriera den ekonomiska och politiska kontrollen från bourgeoisien, för att omorganisera samhället i majoritetens intresse.

Givetvis nämns knappast heller nyckelfrågan om statens repressiva klasskaraktär.

Inte desto mindre är deras program tydligt för arbetarklassens försvar mot borgarnas offensiv och det är detta som attraherar arbetare som är desillusionerade över "Gauche Plurielle".

Erfarenheterna av Jospins regering har skapat förutsättningarna för att en betydande och växande minoritet av arbetarna är öppna för revolutionär politik - både LO och LCR säger tydligt att de är revolutionära organisationer. Detta är en positiv utveckling som revolutionärer måste förhålla sig till. Det är därför som Pouvoir Ouvrier, FRKI:s franska sektion, uppmanar till en röst på LO eller LCR i första omgången av valet den 9 juni.

Samtidigt uppmanar vi till möten i bostadsområdena som organiseras av arbetarrörelsen för att demokratiskt diskutera det slags program som arbetarna behöver för att försvara sina intressen och välja en enda kandidat för yttersta vänstern.

Till de som är oroliga för splittring av vänsterrösterna (med tanke på presidentvalets utgång), säger vi att det är den pluralistiska vänstern som skapat denna situation och att det bästa sättet att bekämpa högern (både den "moderata" och "extrema") är att uppmuntra utvecklingen av ett politiskt vänsteralternativ. I detta sammanhang innebär det att rösta på LO eller LCR.

Om det finns en verklig fara för att vänstern inte ska gå vidare till andra omgången, måste den lokala arbetarrörelsen driva en energisk kampanj för en förenad arbetarkandidat kring ett program som demokratiskt beslutats av arbetarna och ungdomarna i deras valkretsar. Om reformisterna vägrar att delta i denna arbetarnas enhetsfront, kommer de att avslöjas som splittrare inför arbetarklassen och kommer att få betala priset i valet.

Det är högst osannolikt att LO eller LCR kommer att gå vidare till andra omgången eftersom endast de kandidater som fått minst 12,5 procent kan gå vidare. Därför måste arbetare och ungdomar rösta på socialistpartiet eller PCF och mot högerns öppet reaktionära program.

Trots arbetarnas uppenbara brist på illusioner om dessa partier, förblir de arbetarpartier, som är öppna för arbetarklassens inflytande. Klassmedvetna arbetare, inklusive de som röstar på LO eller LCR i första omgången, kommer att rösta på socialistpartiet eller PCF i andra omgången för att hindra högern från att få fullständig kontroll över maktens verktyg.

Det skulle vara fel att vända ryggen åt de arbetare som inser att en regering bestående av Chiracs handgångna män kommer att få Jospins regering att se ut som en picknick. Det är därför som

revolutionärer måste argumentera för att insatserna i detta val är höga, och att avstå eller förstöra sin valsedel, som LO hävdar, är att ge MEDEF fria händer att angripa arbetarklassen ännu våldsammare.

Men denna uppmaning till en röst på socialistpartiet eller PCF måste gå hand i hand med att mobilisera arbetarna i fackföreningar och i bostadsområden för att hålla sina valda representanter ansvariga och att utöva påtryckningar på dem för att försvara arbetarnas intressen. Socialistpartiets och PCF:s kandidater måste förstå att arbetarnas röster inte är ett klartecken för att de ska fortsätta sina angrepp på arbetarklassen.

Arbetarna måste också uppmana socialistpartiet och PCF att bryta sin allians med borgerliga partier som miljöpartiet. I en del valkretsar har "Gauche Unie" (den omdöpta "Gauche Plurielle" - socialistpartiet, PCF, miljöpartiet och liberala PRG) valt ut en enda kandidat för att maximera sina chanser att komma vidare till andra omgången.

Där kandidaten för Gauche Unie i andra omgången inte är medlem av ett borgerligt arbetarparti, dvs socialistpartiet eller PCF, uppmanar Pouvoir Ouvrier till att rösta blankt. Där valet i andra omgången på samma sätt står mellan Front National och UMP, säger vi att arbetarna inte ska ge uttryck för någon preferens vid valurnorna.

Om man ska tro på opinionsundersökningarna ser det ut som om högern kommer att vinna valet. Chirac har använt sin interimregering till att omorganisera sina trupper och få högern att framstå som ett trovärdigt alternativ - vilket är ett exempel på varför vi gjorde rätt när vi i maj gick mot strömmen och uppmanade till en blankröst. Men vad som än blir valets utgång, är en sak säker: arbetarna måste mobilisera nu mot en framtida regering.

Workers Power Global, Paris

Göteborg: Ett år efteråt

Ettårsdagen av protesterna mot EU-toppmötet i Göteborg närmar sig. Den oförtröttlige publicisten Erik Wijk ger lagom till årsdagen ut en ny, kraftigt utvidgad upplaga av den bok -

Göteborgskravallerna (Manifest 2001) - han så snabbt fick ut bara några månader efter händelserna. Den nya upplagan - Göteborgskravallerna och Processerna (Manifest 2002) - är en riktig tegelsten i pocket och omfattar inte mindre än 760 sidor. Priset är dock lägsta möjliga - 59 kronor.

Detta är en viktig bok som bör läsas av alla som var med i Göteborg, av alla inom vänstern och av alla som intresserar sig för demokratiska rättigheter.

Arbetarmakt står i många frågor långt ifrån Erik Wijks uppfattningar, men vi delar helt den slutsats han drar i den avslutande kommentaren: rörelsen mot kapitalets globalisering - som de allra flesta av de som dömts i rättegångarna på något sätt är knutna till - är "ett verkligt hot för den etablerade politiska och ekonomiska makten, nationellt och globalt. De är inte extremister. Därav de stränga domarna."

Hela det material som fanns med i den första upplagan återges i den nya boken med smärre korrigeringar. Men därtill kommer ett omfattande material som tidigare bara funnits på en mängd olika håll, inte minst det stora materialet kring processerna.

Wijk kommenterar flitigt de olika rättegångarna och domarna. Han konstaterar i de allra flesta fall att bevisningen är obefintlig eller tvivelaktig. Dessutom är straffen mycket hårda i jämförelse med liknande domar i andra länder. Ett märkligt fenomen lyfts också fram, nämligen detta att vandaliseringen av Avenyn inte lett till en enda dom. Ändå är det den korta episoden som fått prägla den offentliga bilden av vad som hände i Göteborg.

Wijk hyser visserligen större tilltro till den borgerliga staten än vad vi gör, men han tvingas ständigt konstatera att hans tidigare uppfattning varit naiv. Nu har han insett att det pågår politiska rättegångar i Sverige. Exempelvis påpekar han att rättens förtroende för polisvittnen tycks vara "obegränsat i de allra flesta" fall.

I efterordet känner sig Wijk allvarligt hotad i sin naivitet. Allt detta som hela den väldiga boken dokumenterar utspelar sig i hans eget "demokratiska och hederliga" Sverige. Wijk är till och med så

klarsynt att han kritiserar "den moderna vänstern" som var "ängsligt snabb att ensidigt fördöma våldet." Han namnger Schyman och Guillou, men den kritiken riktar sig väl också mot Wijks egna kamrater kring FIB-Kulturfront?

Trots allt tycks Wijks rörande tro på statens neutralitet ha stått rycken och han upprepar i slutet av boken sitt mantra: "Polisen finns för att upprätthålla lag och ordning, de ska skydda medborgarna från våld och övergrepp. De får aldrig själva begå våld och övergrepp."

Men om nu polisen själv begår våld och övergrepp? Den frågan ställer Wijk dock aldrig och han blir läsaren svaret skyldig om vilka slutsatser som ska dras av att den borgerliga staten på ett mycket tydligt sätt visade sin grundläggande funktion - att försvara och skydda kapitalismen - under protesterna i Göteborg för ett år sedan.

Politiska svagheter i kommentarerna kan dock inte förta något av denna boks stora betydelse. Wijk har gjort hela vänstern och den antikapitalistiska rörelsen en stor tjänst genom att sammanställa detta väldiga material och göra det tillgängligt för en spottstyver.

Boken kan beställas från bokförlaget Manifests hemsida, www.manifest.se